

BAPTINFO

2026.

FEBRUÁR

„A bölcs tanítás az élet forrása”

(Példabeszédek 13, 14)

Tisztelt Olvasó!

Szeretettel köszöntjük a 2025/2026-os tanév februári eseményeit összefoglaló hírlevelünkkel!

„Ha már szól a zene, az jó” – Tőkés-Bodor András története tehetségről, bizalomról és kitartásról

A baptista fenntartású intézmények nemcsak tudást adnak, hanem értéket, tartást és hitet is közvetítenek. Új sorozatunkban olyan tehetséges, sikeres fiatalokat és felnőtteket mutatunk be, akik baptista iskolákból indultak, és ma már saját területükön mutatnak példát. Sorozatunk első részében Tőkés-Bodor Andrást ismerhetjük meg. Saját szavai mellett szülei és egykori ének-tanára, Tóth-Ilkó Zsuzsanna segítségével rajzolódik ki előttünk egy fiatal útja, akinek életében a tehetség, a kitartás és a bizalom különös erővel fonódott össze.

Elsőként arra kértük Andrist, meséljen arról, hogyan látja most önmagát, hol tart az útján, és milyen álmok vezetnek. Hogyan mutatnád be magad azoknak, akik most hallanak rólad először?

Tőkés-Bodor András vagyok, 18 éves, jelenleg a Budapest Montessori Általános Iskola és Gimnázium tanulója. Nagyon közel áll hozzám az éneklés és a lovaglás, ezek régóta fontos részei az életemnek. Az iskolában most leginkább a történelmet és az irodalmat szeretem, a mindennapokban pedig jólesik, ha a zene valamilyen formában mindig jelen van körülöttem. A szabadidőmben szeretek filmet nézni, zenéket keresni és hallgatni, edzésre járni, néha sütni is. A jövőmet leginkább a színpad közelében tudom elképzelni: a Színház- és Filmművészeti Egyetemre szeretnék menni, színészetet tanulni, és minél több lehetőséget kapni arra, hogy szerepelhessek. Az éneklés hivatásként is nagyon közel áll hozzám, és az nagyon jó lenne, ha ebből épülhetne fel az életem.

Mikor vált egyértelművé számodra, hogy az éneklés több lesz egyszerű érdeklődésnél?

„Ha már szól a zene, az jó”

Erre nem tudok egyetlen pontos pillanatot mondani, mert az éneklés nagyon korán jelen volt az életemben. Inkább úgy fogalmaznék, hogy fokozatosan lett egyre fontosabb. Már első osztályban szerepeltem, és onnantól kezdve egyre több fellépés, verseny és lehetőség talált meg. Nagy élmény volt, amikor az első Gyöngyhalász *Ki Mit Tud?*-on első helyezést kaptam, és azóta is sok olyan alkalom volt, ami megerősített abban, hogy a színpadon érzem igazán jól magam.

A Montessori gálaműsoraiban minden évben fellépek, és nagyon fontos állomás volt számomra a Lovas Színház is. Az Újévi Gála, a János vitéz, ahol Strázsamester lehettem, vagy a Honfoglalás, ahol Tas vezért énekelhettem. Ezek mind olyan élmények voltak, amelyek megerősítettek abban, hogy ezen az úton szeretnék továbbmenni.

Persze a fellépések előtt ma is van bennem izgalom, néha még remeg a lábam, de amikor megszólal a zene, az mindent átír. Akkor már jó ott lenni. Szeretek musicalt, operettet, könnyűzenét, mesefilmdalokat is énekelni, igazából szin-

te mindent, ami megszólít. A felkészülés nálam egyszerű: sokat énekelek. És amikor a közönség tapsol, az örömet ad. Talán ez a legjobb szó rá: öröm.

Mit adott neked a Pannonthalmi Béla Baptista Általános Iskola?

Nagyon sokat. Szeretettel gondolok vissza a tanító nénikre és azokra a tanárookra, akik ott körülvettek. Különösen fontos számomra, hogy ott kezdődött el igazán a színpadi utam, és ott kap-

tam meg az első komoly biztatásokat is. Zsuzsa néni volt az énektanárom, ő állított először színpadra, vitt versenyekre, külön is foglalkozott velem, és a mai napig számíthatok rá. Ez nekem nagyon sokat jelent.

A Pannonhalmiban nemcsak lehetőségeket kaptam, hanem egyfajta biztos alapot is. Onnan hozom magammal azt, hogy tanulni kell, dolgozni kell, fejlődni kell. És azt is, hogy nagyon sokat számít, ha a tanárok örülnek a sikereidnek, és ve-

led együtt hisznek abban, amit csinálsz. Nekem az egyik legfontosabb útravaló az maradt, hogy voltak ott emberek, akik igazán bíztak bennem.

Ez a bizalom ma is erőt ad. Azt pedig azoknak a diákoknak üzenném, akik még nem merik megmutatni magukat, hogy legyenek bátrak, és merjék megmutatni, mit tudnak.

„A Pannonhalmiban nemcsak lehetőségeket kaptam, hanem egyfajta biztos alapot is. Onnan hozom magammal azt, hogy tanulni kell, dolgozni kell, fejlődni kell.”

**Andris szülei nagyon őszintén beszéltek arról, milyen volt szülőként felismerni, hogy gyermekükben különleges adottság van, és mit jelentett mindezt úgy támogatni, hogy közben a gyermeki öröm is megmaradjon. Mikor érezték először, hogy Andris életében az ének-
lés több lehet, mint egyszerű érdeklődés?**

Az, hogy különleges tehetségről van szó, talán csak később tudatosult bennünk igazán, de az már egészen kicsi korában látszott, hogy nagyon tisztán énekel. Szinte hamarabb énekelt, mint beszélt. A fellépések és a visszajelzések aztán fokozatosan megerősítettek bennünket abban, hogy ez valóban egy különleges adottság. Ugyanakkor szülőként mindig arra törekedtünk, hogy ezt ne nyomásként élje meg, hanem örömforrásként. Amikor egyre több fellépési lehetőséget kapott, nagyon örültünk és büszkéek voltunk rá, de közben fontosnak tartottuk, hogy ne a felelősséget érezze, hanem azt, hogy megmutathatja, miben jó, és amit csinál, azt szeretettel fogadják.

Persze voltak nehezebb időszakok is. A mutálás például kifejezetten nehéz volt számára, mert nem értette, mi-

ért nem úgy működik a hangja, mint korábban. Ilyenkor különösen fontos volt, hogy mellette álljunk, és segítsünk neki átvészelni azt az időszakot is, amikor a tehetség nem örömmel, hanem inkább bizonytalanságnak tűnik.

„A siker szép dolog, de múltó pillanat; a kitartás, az alázat, az őszinteség és a becsületesség viszont olyan alap, amelyre később is lehet építeni.”

A család mindennapjaiban a tehetség támogatása nem egy elvont gondolat, hanem nagyon is gyakorlati feladat. Önöknek szülőként mit jelent a hét minden napján támogatni egy tehetséges gyermeket?

Nagyon sok hétköznapi dolgot. Segítünk a tanulásban, szervezésben, az utazásokban, a szövegek előkészítésében — mindenben, amire éppen szükség van. Egy ilyen út mögött sok apró, láthatatlan háttérmunka van, amit szülőként természetesnek vesz az ember, mert azt szeretné, hogy a gyermeke valóban kibontakozhasson.

Nagyon sokat jelentett ebben az is, hogy mind a Pannonhalmi iskola, mind a mostani Montessori megértően állt Andris fellépéseihez. A tanárok örültek a sikereinek, büszkék voltak rá, ugyanakkor azt is világossá tették, hogy az iskola fontos. Ez egy jó egyensúly volt, és sokat segített abban, hogy ne billenjen el egyik irányba sem az élete.

Mi közben mindig azt próbáltuk megerősíteni benne, hogy nem a pillanatnyi siker a legfontosabb, hanem a következetes munka. A siker szép dolog, de múltó pillanat; a kitartás, az alázat, az őszinteség és a becsületesség viszont olyan alap, amelyre később is lehet építeni. A kudarcokat sem lehet megspórolni senkinek, de azt igyekszünk megtanítani, hogy ha valamit igazán szeret, akkor fel kell állni, újra kell kezdeni, és

tovább kell menni. Szülőként talán az az egyik legfontosabb feladatunk, hogy egyszerre óvjuk, és közben erősítsük is őt.

Mit jelentett az önök számára a Pannonhalmi iskola, és mit üzennek azoknak a családoknak, akik most keresik gyermekük útját?

Amikor iskolát kerestünk Andrissal, elsősorban azt néztük, hol fogják őt szeretettel, odafigyeléssel fogadni. A Pannonhalmiban ezt rögtön megéreztük. A légkör barátságos, gyerekcentrikus volt, és azt láttuk, hogy a gyerekeket nemcsak tanítják, hanem nevelik is egymás elfogadására, segítségére, emberségre. Ez nagyon fontos volt számunkra.

Később azt is megtapasztaltuk, hogy Andris tehetségét valóban figyelemmel kísérték, és amikor lehetett, tudatosan támogatták. Különösen sokat jelentett nekünk Tóth-Ilkó Zsuzsanna munkája és odafordulása, de az iskola egészéről is azt éreztük, hogy örül a gyerek sikereinek, és büszke rájuk. Úgy látjuk, Andris ott mindent megkapott, amit egy gyermek az iskolától kaphat: a tanu-

lás lehetőségét, rendszerességet, néha egy kis szigort, de legfőképpen elfogadást, türelmet és szeretetet.

Az elmúlt évek során az önmagában sem mindig egyszerű szülői feladatok mellett önöknek sokkal több dologra kellett, kell odafigyelniük, hiszen egy tehetséges gyerek rengeteg kihívással jár. Visszatekintve erre a szülőként is rendkívül intenzív időszakra, hogyan tudná összegezni azt a megtapasztalást, amit önök tanultak Andris tehetsége révén?

Szülőként talán azt tanultuk meg leginkább ebből az útból, hogy a gyerekünket olyannak szeretjük a legjobban, amilyen, és feltétel nélkül támogatjuk. Az ő tehetsége ajándék, de minden tehetség csak akkor tud igazán kibontakozni, ha vannak körülötte emberek, akik időben észreveszik, hittel kísérik, és akkor is mellette maradnak, amikor az út nem könnyű. Más szülőknek is talán ezt üzennék: a tehetség nagy ajándék, de a gyermek boldogsága mindennél többet ér.

Andris történetében kiemelt szerepe van egykori énektanárának, Tóth-Ilkó Zsuzsannának, aki nemcsak felismerte a tehetséget, hanem éveken át tudatosan és szeretettel kísérte is azt. Mikor érezted először, hogy Andrisban valami egészen különleges van?

Ez valóban az első énekórán történt. Egy egyszerű gyerekdalt énekeltünk, de egyszer csak meghallottam, hogy valaki egészen mást dúdol a gyerekek között. Követni kezdtem a hangot, és kiderült, hogy Andris a Notre-Dame-i toronyőr egyik nagy hangterjedelmű dalát dúdolja kristálytisztán. Azonnal megéreztem, hogy itt valami rendkívüli dologgal találkoztam. Rögtön meg is énekeltettem, és egy pillanat alatt kiderült, milyen tiszta a hangja, milyen jó a hallása, milyen kiváló a ritmusérzéke, és milyen természetesen jönnek belőle a hangok. Már akkor azt éreztem, hogy ez több, mint jó adottság, ez ritka kincs.

A szüleit is rögtön megkerestem, mert szerettem volna bevonni a kórusba, ami akkor első osztály első félévében még szokatlan lépés volt. Közeledett az első országos Gyöngyhalász Ki mit tud?, és azt éreztem, Andrisnak ott a helye. Az édesanyja meglepődött, mert azt mondta, az óvodában alig szólalt meg. Én viszont azt kértem, hogy csak jöjjön, tanulja a dalokat, és ha majd nem akar színpadra állni, nem kell. Azt tapasztaltam ugyanis, hogy ha a gyerekek érzik a szabadságot, akkor meg tudnak nyílni. Andrissal is pontosan ez történt. Amint megérezte a színpad ízét, nagyon hamar látszott, hogy ez az ő közege.

Miben volt más Andris, mint a többiek?

Nemcsak a hangja miatt volt más. Már nagyon kicsiként is azt láttam rajta, hogy rendkívüli természetességgel van jelen a színpadon. Minden instrukciót pontosan követett, nemcsak a saját feladatát tudta, hanem az egész színpadi helyeztet átlátta. Tudta ki mikor lép be, mi mikor történik, hová kell figyelni. Volt benne valami különös biztonság ezen a téren. Szokták mondani, hogy van, akit ledob a színpad, és van, akit szeret. Őt egyértelműen szereti.

Később, amikor harmadikosként szólóban indult a Gyöngyhalászon, meg is nyerte a versenyt, és ez csak megerősítette bennem azt, amit már az elején éreztem. De számomra nemcsak a tehetsége különleges, hanem a személyisége is.

Egy nagyon kedves, tiszta szándékú, szeretetre méltó fiú, akiben nincs rosszindulat. Pedagógusként ezek legalább olyan nagy értékek, mint a zenei adottságok.

A tehetséggondozás egy rendkívül összetett feladat, amely a felismeréssel kezdődik, és kitartó, tudatos, jól felépített munka jellemez. Hogyan támogatad Andris fejlődését az évek során?

Sok külön munkával, sok figyelemmel és sok türelemmel. Nem azért kellett vele sokat foglalkozni, mert ne lettek volna meg a zenei adottságai, hanem azért, mert fontos volt, hogy amit énekel, azt valóban megértse, belülről is át tudja élni, és ki tudja fejezni. Meg kellett találni azt a nyelvet és azt a módszert, amin keresztül ez számára igazán megnyílik. Emellett arra is nagyon figyelni kellett, hogy a repertoár illeszkedjen hozzá. Mivel könnyedén elénekelt nehéz dalokat is, néha olyan anyagok vonzották, amelyek még nem voltak életkorban hozzáillők. Fontos volt, hogy olyan dalokat válasszunk, amelyek kihívást jelentenek, de közben valóban építik is őt.

Nagy segítséget jelentett a Nemzeti Tehetség Program ösztöndíja is, amelyet háromszor is elnyert. Ez nemcsak tárgyi támogatást adott, hanem további lehetőséget a lovasterápiára és az énekórákra is. De legalább ennyire fontosnak tartottam azt, hogy egyszerűen jelen legyek mellette, hogy ott legyek a fellépésein, támogassam, és tudja, hogy bármikor fordulhat hozzám. Mert számomra ez sosem pusztán munka volt, hanem hivatás.

Amikor arról kérdeztük Zsuzsannát, mi Andris legnagyobb ereje előadóként, erre egy nagyon emberi választ adott. Mi az, ami szerinted igazán különlegessé teszi őt előadóként?

Az, hogy minden alkalommal szívből énekel. Az előadói pálya nagyon nehéz, mert könnyű benne kiégni, elfáradni, rutinból működni. Sokszor

ugyanazokat a dalokat kell újra és újra elénekelni, és nem mindig minden áll közel az emberhez. Andrison viszont azt látom, hogy bármit is énekel, mindig teljes jelenléttel van ott benne. Minden hang szívvel-lélekkel szólal meg, mert ő valóban szereti ezt csinálni. Én még soha nem láttam olyat nála, hogy csak „letudott” volna egy fellépést. Ez nagyon ritka, és szerintem ez az egyik legnagyobb ajándék egy előadóművész életében.

Különösen büszke voltam rá a nagyobb fellépéseknél, a versenyeknél, a Lovas Színház Újévi Gáláján, de ugyanúgy büszke voltam rá a nehezebb időszakokban is, például amikor a hangja mutált, és tele volt bizonytalansággal. Fegyelmезetten végigcsinálta azt az időszakot is. Számomra az ő útja annak élő bizonyítéka, hogy a tehetséget akkor lehet igazán kibontakoztatni, ha egy gyerek megtalálja azt a területet, ahol öröme van, sikerélménye van, és ahol valaki hisz benne.

Mit jelent számodra Andris története pedagógusként?

Nagyon erős visszaigazolást. Azt, hogy mindig érdemes a gyerek erősségeit keresni, és nem csak a nehézségeit nézni. Szerintem a pedagógus egyik legfontosabb feladata az, hogy segítsen megtalálni azt a területet, ahol a gyerek önbizalmat, örömet és belső tartást kap. A tehetség nem mindig ott jelenik meg, ahol elsőre keresnénk, és különösen fontos, hogy ne címkéket lássunk, hanem embert.

Én abban hiszek, hogy a legfontosabb „mérőeszköz” nem valamilyen teszt vagy skála, hanem a szeretet és a hit. Szeretni kell a gyereket, és hinni abban, ami benne van. Andris története számomra ezt bizonyítja. Ha valaki időben meglát egy gyermeket, és elég türelemmel, figyelemmel és szeretettel kíséri, abból csodálatos dolgok szülehetnek.

Útravaló

Tőkés-Bodor András története nemcsak egy tehetséges fiatal története. Annak a példája is, hogy milyen megállíthatatlan ereje van annak, amikor család, iskola és pedagógus együtt hisz egy gyermekben. Amikor valaki időben észreveszi az adottságot, szeretettel kíséri, és elég türelmes ahhoz, hogy kivárja a kibontakozás idejét.

És talán az az egyik legfontosabb üzenet a ma még iskolapadban ülő diákoknak is, hogy vannak

utak, amelyek már korán kirajzolódnak, és vannak, amelyek csak lassan, lépésről lépésre válnak láthatóvá.

A fontos nem az, hogy ki milyen hamar talál rá a saját útjára, hanem az, hogy amikor felismeri, legyen benne hit, szorgalom és bátorság végigmenni rajta. Mert minden fiatalban ott van valami értékes, amit a világnak is érdemes meglátnia.

Füzesi Brigitta

Baptista éremzárpor az első HungaroDualSkills-en

2026. február 7-én első alkalommal rendezték meg a HungaroDualSkills szakmai versenyt a BKSZC Szamos Mátyás Technikumban. A rendezvény a turizmus és vendéglátás ágazat tanulóinak adott lehetőséget arra, hogy valós szakmai helyzetekben adjanak számot tudásukról, rátermettségükről és gyakorlati felkészültségükről.

A verseny különös jelentőségét az adta, hogy a duális képzés szemléletét állította a középpontba. Ennek lényege, hogy az iskolai tanulás és a munkahelyi tapasztalatszerzés egymást kiegészítve készíti fel a fiatalokat a szakmai életre, hiszen a duális szakmai oktatásban részt vevő diákok valós munkakörülmények között sajátíthatják el a szakirányú ismereteket, megismerhetik a vállalati technológiákat és a munka világának elvárásait is.

Külön öröm és büszkeség, hogy ezen a rangos megmérettetésen két baptista fenntartású intézmény tanuló is bátran próbára tették tudásukat. Az Illéssy Sándor Baptista Középiskola 13. osztályos pincér - vendégtéri szakembernek készülő tanulója, Sándor Kata ezüstérmet szerzett, amely eredményben elvitathatatlan szerepe volt felkészítőjének, Hajdu-Ráfis Tamás tanár úrnak is.

Ugyanebben a szakmában Budai Lóránt, a VIK középiskola 13. F osztályos tanulója bronzérmes lett. Szintén a bronzérmet hozta el a VIK turisztikai szakmát képviselő tanulója, Lengyel Viktória (12.G). A szakács szakmában a megmérettetést a VIK két tanulója – Hunyadi Zsófia és Veres Petra (13. F) – egy-egy ezüstéremmel zárta.

Ezek az eredmények nemcsak egy kiemelkedő versenynap sikerei, hanem annak is bizonyítékai, hogy a kitartó munka, a szakszerű felkészítés és a támogató iskolai közeg együtt valódi értéket teremtenek. A HungaroDualSkills verseny újabb megerősítése annak, hogy a fiatalok tudása akkor válik igazán erőssé, amikor azt a gyakorlatban is meg tudják mutatni.

További részletek a linken:

HUNGARODUALSKILLS

Aranyérmes parasztkifli, ezüstérmes lakoma

A karcagi kolbásztöltő, illetve kolbászízesítő verseny a Nagykunság disznótoros hagyományait őrzi és mutatja meg a mai közönségnek. A helyi beszámolók szerint a karcagi disznótor és a helyi kolbázkészítés több száz évre visszanyúló tradíció, a városi versenyt pedig 2016-ban rendezték meg először, azzal a céllal, hogy a családi receptek, a helyi ízek és a közösségi élmény egyszerre kapjanak teret.

Az Illéssy középiskola tanulói nemcsak résztvevői, hanem évek óta dobogós helyezettjei is ennek a versenynek, így nem volt kérdés az idei indulás sem. Barabás Vivien cukrásztanuló parasztkiflijé és pogácsája két aranyérmet ért, a szakácstanulók - Borók Viktória, Balla Ágoston, Fehér Imre, Gajdácsi Tímea, Szentannai Larissza – disznótoros lakomájukkal pedig az ezüstöt hozták el. A siker nem valósulhatott volna meg a felkészítő tanárok, Nagy Józsefné tanárnő és Hajdu-Ráfis Tamás tanár úr segítő támogatása nélkül.

További részletek a linken:

KARCAGI SIKEREK

A Holdra álmodtak otthont a cserepkás diákok

Újabb figyelemre méltó sikert ért el a pécsi Cserepka Iskola: a Moon Camp Challenge nemzetközi programban négyfős csapatuk - Bodra Olívia, Kiss Gréta, Línzembold Zsolna, Werner Emília - munkáját mutatták be elsőként a verseny népszerűsítő webináron.

LUNAR HORIZON

A Moon Camp Challenge az Európai Űrügynökség oktatási projektje, amelyben a diákoknak egy, a világűrben használható emberi élőhelyet kell megtervezniük. A program célja nem csupán egy látványos modell elkészítése, hanem annak végiggondolása is, hogyan lehetne életet fenntartani a Holdon, a Marson vagy más égitesten. Ez nem egyszerű feladat, hiszen számolni kell a védelemmel, az erőforrásokkal, a fenntarthatósággal, valamint azzal is, milyen feltételek szükségesek az ott élő és dolgozó emberek számára. Az ESA szerint a projekt egyszerre fejleszti a STEM-gondolkodást, a kreativitást, a csapatmunkát és a problémamegoldást.

A cserepkás tanulók a terveiket a Tinkercad segítségével készítették el, majd angol nyelvű beszámolót és zenés bemutatóvideót is összeállítottak. Munkájuk külön elismerése, hogy a Moon Camp 2026. február 12-i webinárján elsőként mutathatták be elképzeléseiket. A webinar vendége Romain Charles volt, aki az ESA szakértőjeként vett részt az eseményen; ő a Mars500 nevű, 520 napos Mars-utazás-szimuláció egyik résztvevője volt.

A mostani eredmény azért is különösen értékes, mert a Cserepka nem először bizonyít ezen a területen. Az ESA 2022–2023-as összefoglalója szerint a „Cserepka Trio” csapat a Moon Camp Explorers kategóriában első helyezést szerzett az ESA-tagállamok mezőnyében. Ugyanebben a kategóriában akkor 313 csapat 1069 diákja indult 27 országból, ami jól mutatja, milyen erős nemzetközi mezőnyben tudott korábban is kiemelkedni az iskola.

A zenés bemutató videó az alábbi linken érhető el:

LUNAR HORISON

Amikor a Biblia életre kel

Sokan úgy gondolnak a Bibliára, mint egy régi könyvre, amelyet a mai fiatalok már egyre kevésbé ismernek, és még kevésbé éreznek közel magukhoz. Sokszor hallani azt is, hogy a mai diákokat nehéz megszólítani a hit kérdéseivel. Ehhez képest a baptista iskolákban évről évre újra bebizonyosodik: ha a Biblia élő módon, közösségben, gondolkodásra és játékra hívva kerül a fiatalok elé, akkor nemcsak érdeklődés születik, hanem komoly tudás és szép teljesítmény is.

Ezt mutatta meg idén is a *Baptista Középiskolák Országos Bibliaismereti Versenye*, amelyet február 20-án immár ötödik alkalommal rendeztek meg. A vetélkedőre az ország 12 különböző pontjáról érkeztek középiskolás csapatok, ami önmagában is jól jelzi, hogy a bibliaismeretnek ma is van ereje, vonzereje és közösségformáló hatása a fiatalok között.

Az idei verseny középpontjában a bibliai hithősök álltak, a feladatok pedig ezúttal is messze túlmutattak a hagyományos kérdés-felelet formán. A csapatok először testnevelést és bibliaismeretet ötvöző

ügyességi feladatokban gyűjthettek pontokat, majd egy szabadulószerzés, rejtélyfejtős játékban folytatták a versenyt. A megmérettetés végén a **budapesti Kovács Pál Baptista Gimnázium** csapata szerezte meg az **első helyet**. **Második helyen** végzett a **Cserepka Iskola**, míg a **harmadik** a **kisújszállási NABOK Kosuth Gimnázium** csapata lett.

Az idei verseny ismét emlékeztetett arra, hogy a Biblia nem poros emlék, hanem ma is megszólító, gondolkodásra készítő és közösséget formáló erő lehet. És talán az a legszebb üzenete ennek a napnak, hogy a baptista iskolákban a fiatalok nem távolodnak a Biblia világától, hanem egyre többen fedezik fel benne a kérdéseiket, a válaszaikat és a saját útjukhoz szükséges útravalót.

További részletek:

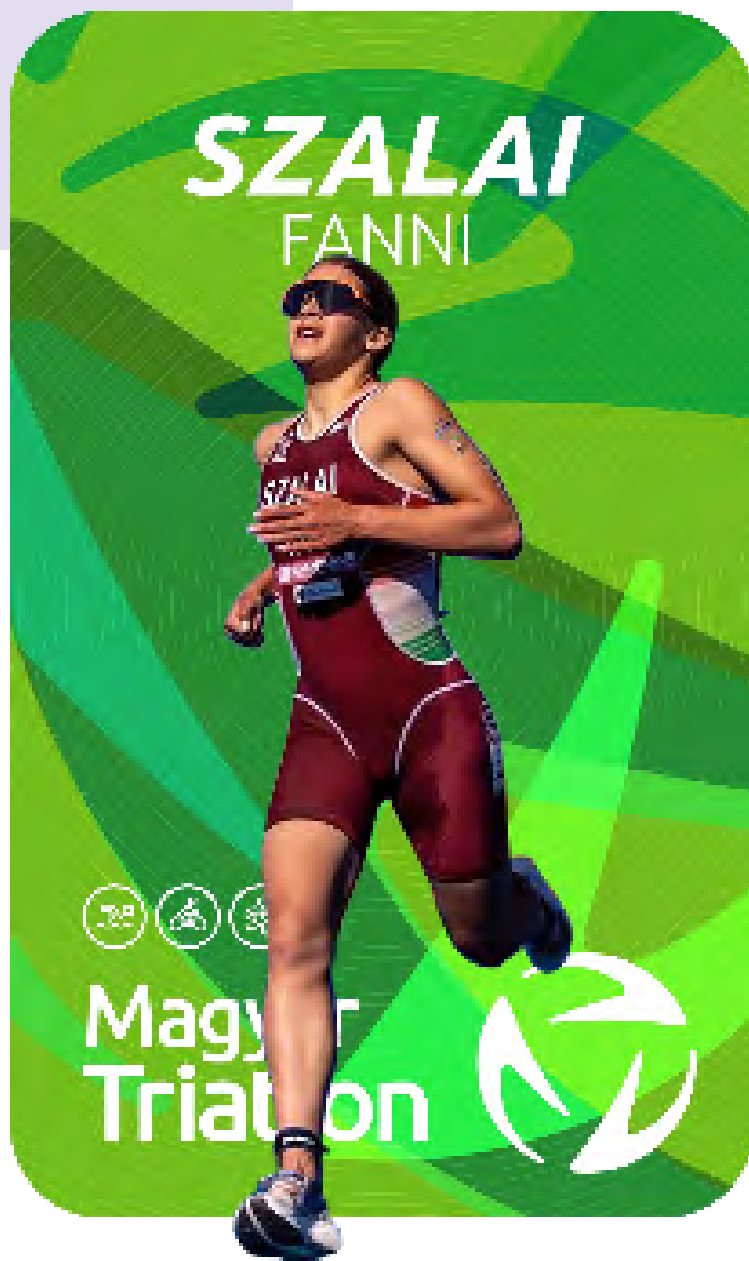
ORSZÁGOS BIBLIAISMERETI VERSENY 2026

Az ország élvonalában a BUBAKI

Február 26-án ünnepélyes keretek között rendezték meg a SIOSZ (*Sportiskolák Országos Szövetsége*) éves gáláját a budapesti Magyar Sport Háza impozáns épületében. Az esemény célja, hogy elismerje az ország legeredményesebb sportiskoláit, sportiskolai tanulóit és a kiemelkedő szakmai munkát végző edzőket, pedagógusokat. A **BUBAKI** 2025. évi eredményei alapján kiemelkedő eredményt ért el: az országos összesítésben a köznevelési típusú középiskolák kategóriában **Magyarország negyedik legjobb sportiskolája 2025-ben**. Ez az elismerés az egész intézmény közösségének közös sikere.

Külön büszkeség, hogy **Szalai Fanni**, a BUBAKI tehetséges tanulója, elnyerte a „**Magyarország legeredményesebb sportiskolai sportolója 2025-ben**” címet a **középiskolai kategóriában**. Fanni a triatlon sportág legnagyobb reménysége, a Los Angeles 10 program (LA 10) résztvevője. Teljesítménye példaértékű mind sporteredményei, mind hozzáállása és kitartása tekintetében.

Februári sikerek innen-onnan

A baptista fenntartású oktatási intézményekben közel 12.000 fiatal tanul. Tanulmányaik során rengeteg sikert érnek el az iskolán kívül is, amelynek egyrésze tanulmányaikhoz, más része hobbiukhoz kapcsolódik. Rendkívül büszkék vagyunk rájuk, hiszen eredményeik olyan kitartást, erőfeszítést és alázatot tükröznek, amely mindannyiunk számára példaértékű.

Török Gréti és Török Zoé, a Kőrösi tanulói 2026. február 4-8. között a magyar U19-es női floorball válogatott tagjaként részt vettek a Berlinben megrendezett világbajnoki selejtezőn. A magyar csapat Ausztriával döntetlent játszva, Franciaországot és Ukrainát pedig legyőzve nagyon jól szerepelt és bejutott a májusban Olaszországban, Lignanóban megrendezésre kerülő U19-es női floorball világbajnokságra.

A kőrösi **Farkas Dorka** az U20-as Országos Bajnokságon 1. helyezést ért el rúdugrásban (400cm-rel).

Negro Veronika, a Kőrösi tanulója a 2026.02.07-08-án Budapesten megrendezett *Országos Szinkronkorcsolya Bajnokság* és két korábbi, nemzetközi versenyeredmény összpontszáma alapján csapatával, a *Team Passion Junior*-ral egyedüli magyar csapatként kvalifikálta magát a 2026. március. 13-14-én a lengyelországi Gdanskban megrendezésre kerülő Junior Szinkronkorcsolya Világbajnokságra.

Petrovics Léna a Kőrösi 10.B osztályos tanulója az Olaszországban megrendezett *Nemzetközi Tánctehetség (International Dance Talent Competition Italy - IDTC)* online balett versenyen a *Don Quijote Kitri* variációval második helyezést ért el.

Gyuris Botond, a BUBAKI tanulója (11/A) nyerte el a 2025. év férfi fitness versenyzője címet. A rangos elismerést a Nemzetközi Versenysport Szövetség díjátadó gáláján vehette át, ahol az olimpiai sportágak mellett a nem olimpiai sportágak kiemelkedő versenyzőit is díjazták.

Bálint Annamária és **Bakos Noé** a *Naga Dojo Team* karatéka és a velencei Zöldliget iskola tanulói megkezdtek tavaszi versenyszezonjukat az I. London Open bajnoksággal, melynek közel 270 fős mezőnyét 16 ország karatékaí adták össze. A ködös Albionból Annamari egy negyedik hellyel, Noé pedig aranyéremmel tért haza. Karatékaíink tavaszi szezonjának legfőbb állomása májusban a tokiói verseny, ahol Annamari képviseli a Naga Dojo Team-t illetve Várnában az Európa-bajnokság, ahova Noé utazik a csapat tagjaként.

„Áldjad, lelkem, az Urat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!”

(Zsoltárok 103,2)

